

NEODOLATEĽNÁ VÔŇA

Bolo zavčas rána a les spal pokojným hlbokým spánkom. Keď sa cez husté koruny stromov predral prvý slnečný lúč, ticho prerušilo jemné suchotanie, ktoré sa prešmyklo okolo kríkov, rozstrapatilo stebľá tráv a potrhalo vlákna pavučiny, na ktorých sa leskla rosa. Vinníka nebolo vidieť, lebo to bol jemný vánok, ktorý so sebou priniesol omamnú vôňu.

Šírla sa celým lesom a cez polootvorené okienko vkĺzla aj do diviacieho domčeka. Obkrútila sa okolo ružového kvetináča, v ktorom rástol kvet s veľkými zelenými listami. Len čo ho vôňa obklopila, roztvoril sa púčik a objavila sa strapatá hlávka plná žltých lupeňov.

Vôňa sa ďalej šírla ponad stôl a nakoniec vhupla pod červený javorový list, pod ktorým spal diviáčik. Pošteklila ho na ňufáku, až sa diviáčikovi postavil brmbolec na čiapke a vypúľil oči.

„Mňam! Sníva sa mi alebo naozaj cítim...“ zamumlal a zhlboka sa nadýchol. „Už je to tu! Už je to tu! Mališky!“ vykrikol. Vyskočil z postele, rýchlo si vyzliekol pyžamo, obliekol si nohavice na traky a obul červené čižmy.

Vyrútil sa z domčeka a veselo skákal za sladkou vôňou, ktorá ho lákala von z lesa. „Mališky sú najlepšie malinové koláčiky na svete! Nič nechutí tak dobre, nie je také chrumkavé

a lahodné ako mališky,
mališky, mališky, mališky!
Všetky budú moje, iba
moje! Všetky ich zjem,
požujem a pozbieram aj
omrvinky!“ pospevoval si.

Vtom narazil rovno
do stromu. Rozplásol sa
ako palacinka a namiesto
hviezdičiek sa mu okolo hlavy
roztancovali chrumkavé koláčiky.

„Odkedy si tu? Stojíš mi priamo v ceste, strom!“ zamrmľal
diviáčik.

Potiahol nosom a znova zavetřil vôňu, ktorú na chvíľu
stratil. Nemotorne sa rozbehol po chodníku. Tackal sa sprava
doľava a nechtiac narazil do zástupu chrobákov, ktoré sa práve
chystali k jazierku na pravidelnú rannú hygienu.

Chrobáčky sa aj s uterákmi prevalili na chrbty a bezmocne
treptali nožičkami, na ktorých mali obuté kúpacie topánky.
„Aký nevychovaný diviak!“ pohoršovali sa.

„Musím bežať, musím!“ zakričal diviáčik. Potkol sa o koreň
stromu a spadol do púpavových kvetov.

Vyliezol z nich celý zababraný od peľu. Vyzeral ako žltá
guľa, z ktorej trčali len červené čižmy a vypleštené oči. Ani
to ho však nezastavilo a bežal ďalej okolo jazierka, v ktorom
na lekne sedela zelená ropucha.